

PÁL DÁNIEL LEVENTE

A nyelvfilozófus halála

A zöld pávaszemű lány tarkón lőtte
a B terminál utasellátójában,
arcra esett, sálja kicsit fojtotta,
nézte hosszú lábát, elgondolkozott,
hogy a nyelv alatti nyelv alatti nyelv
vajon micsoda, ha nem egy csokor virág,
nem megbocsátás, nem az ismeretlen,
vagy sikeres konferencia-előadás
a kortársak profi verseiről,
egy díszvacsora egy Nobel-díjassal,
többet ivott, felvitt egy egyetemista lányt,
kövek a szájban, ahogy érezte a nyelvét,
a nyelve alatti béna salakot,
a repülőúton vele álmodott,
a hiány költészete, a tárgyak formája,
ami a nyelv által válik mégis
elmondhatatlanból elmondhatatlanná,
a szinte tökéletes elemzés,
nagyon régen, amikor a szemöldökfába
verte a fejét, leesett a lóról,
napokig nem beszélt,
feküdt forró és puha tenyerén nézte,
ahogy a csillogó vérből egy béka iszik
a mítosz narratívája szerint,
és a tök süket dédi napokig olvasott neki,
nem kellett volna két scotch-nál többet innia,
mintha emlékezett volna a lányra,
a második sorban ült, vicsorgott,
kiöltötte a nyelvét a ppt alatt,
éppen arról beszélt,
hogy a modern költészet, például Marno
a nyelv alatti nyelvet hogyan sajátítja el,
ez egy folyamat, a haldoklás folyamata,
ahogy a műtét előtt lezsibbad,
s minden sokkal élesebb, majd tompább,

s az igazi metafizika, ami ebben a nyelvben ölt testet,
az olyan, mint egy fejlődés utáni perc,
nincs katarzis, nincs megszentés, megújulás,
ezek nem metafizikai fogalmak,
s akkor kirobbant a taps,
működött a könyvtárteremben szokatlan hasonlat,
két ukrán professzor, egy házaspár
hosszan gratulált, az asszony
nem akarta elengedni a kezét,
a fia verseket írt, felakasztotta magát,
ő érti, jaj istenem, ő érti,
koccintottak, Karlhaus a fülébe súgta,
hogymint számítson egy fél évre Linzben,
még nem hivatalos, két főre kap szállást, megoldjuk,
nincs két fő, mondta halkán,
nézte, ahogy ott topog
a múmárványon a két magas sarok,
anapestus, jambus, két anapestus,
és távolodott: – u – u – u u
a mítoszok nyelve, gondolta, a háború nyelve,
a háborús verseké, ezt értette Ady,
Apollinaire nem, de Pound, Ezra Pound,
máshogy Bernhard, és ha most ezt le tudná írni,
már csak a megfelelő példák kellene,
és kész a félév, világirodalom, ahogy kérték,
belelopva egy-egy magyart is, saját fordítását,
ha tudná, hol a tolla,
felemelte a kezét, érezte a táská barna bőrét,
ez értelmetlen: a barna bőrtáskát,
hogymint nem lehet messze, megpróbálta az árnyékát,
húzni az árnyékánál fogva,
elmosolyodott, ez lehetetlen,
megkérte volna a lányt,
elindult volna a dialógus felé,
töredékekből nem lehet életművet építeni,
mintha ez jutott volna eszébe,
belefújta a vérbe, buborékozott,
legyőzte a nyelvtelenség, ahogy majd a dédit,
a megértés miatt akkor jön el,
amikor már semmit nem tud kezdeni vele,
gondolta, és miért ennyire olcsó
az utolsó gondolat.

Kinek van jó?

A parlament alsó kövén ültem,
hogy legyen anyámnak
vagy nem anyámnak
számadásféle a dunaféle
partján vagy nem a partján.

Itt benn minden stimmel
vagy nem stimmel minden,
másnak elég lenne, ami
már bennem sem ég el,
nehéz, de még annyi sem,
hogy vers legyen, mennék
haza.

Kinek van jó melle ebben
az országban, tehetném
fel, és/de cukrot rakok a
kávéjába, nincs jó melle,
de ez nem az az épület, helyzet stb.
ahol ezt szóvá lehetne
vagy kellene tennem,
megissza a kávé, elkezdek
beszélni, halál
általánosságokat, hogy
kellene vagy lehetne csinálnunk
valamit, ha/de visszamegyünk
szavazni.

Nem ért egyet, ez egy ilyen
műfaj, nem kell egyetérteni
vagy egyet kell érteni,
nagyon mennék haza,
ez itt nem
tisztességes.

Így. Ki tudok még ebből
hozni vmit vagy hátrálni

vagy szimpatikussá írni,
szeresse a szív, ami itt
vagy ne szeresse,
vagy hagyjuk a szívet,
vagy hagyjuk az egészséget, amit
itt nem lenne helyes.

Ha szavazok, akkor ne
hívogassál, mert ki vagyok
kapcsolva, én se
hívogatlak ekkor meg
akkor, csak úgy.

Anyám nem érti, amit írok,
ez nem baj, ez majdnem
így lehet jó, anyám
kérdézi, ez az irodalom,
ez, mondom, mint a fia,
mint fiú az anyának.

Anyám nem érti, amit
felszólaltam, ebben az
épületben, itt, az irodalomról,
ez baj, ez nagyon baj,
ha valaki, pl. a képviselő, pl. én,
aki az ügyért, ezt a részét tudjuk,
felszólal, ha az ő anyja se,
ez baj.

Erről itt többet tehát nem
fogok beszélni, anyám
miatt vagy nem anyám miatt,
vagy mert ez, meg az erről val-
ló beszéd stb.
mégiscsak összefügg
bizonyos jó mellek jelen
létével.